

Մեռնում են լուսնի անեծքից
ափերը համբուրող ալիքների ծովի,

ստվերների չսպասված խաղը խաբկանքի պես
դառնում է երազի կիսատ թռիչք,
այստեղ աշխարհագրությունն է բառերի,
որ անվանում է լռությունը, նշանները,
հետքերը մեր քայլերի;

<<Անպտուղ թզենին>>, որին անիծեց Հիսուսը,
այդպես էլ չտրվեց աշխարհին,

նրա արմատը լի է բառերով,
որոնց, հնարավոր է, չենք տեսնում,

նրանք պոկվում են մեր մարմիններից,
ինչպես ձեռքերը՝ մեռնող իրերից,
ու՛ ստվերները՝ քնատ կեսօրից;